

אחמד (שמאל) ו-ב' כאפיה (ימין) וצאלה, שני בניה של פאטמה חממדי, שנהרגה ליד פתח ביתה אשר בקבאטיה, מיריה בגבה.

השכולים

(המשך מעמוד 23)
תולל נפלו על אוזניים אטומות. הן נב' לעו ברעש הסיסמאות שהשמיע השבאב אל מול המיכלית תוך גיפנוף אגרופים והטלת אבנים.
על מה שאירע אחר-כך חלוקות הדיי-עות. הגירסה הרישמית, זו של שילטונות הביטחון טוענת כך: החייל כשהיה במי-כלית איבד את עשתונותיו. כשראה ש-היריות באוויר שלו אינן משפיעות על קהל המתפרעים הוא נתקף בהלה. ההמון מסביבו הלך וסגר עליו. לא נותרה לו ברירה אלא לירות לעבר המתקהלים. אחת מיריות אלה פגעה בנער בלאל חסן אביר רוב בן ה-16 והרגה אותו.

„אחד הכדורים פגע בראשו של בלאל שנפל מייד על הארץ. הייתי במרחק של כחמישים מטר ממנו. ראיתי איך לפת את ראשו בידי ונפל. החייל שירה בו עמד למטה. עלייד הכביש וירה אלינו למעלה. למה הוא היה צריך להרוג אותנו?”

הלקה לא

הלקה לא נלמד
היום, בשעות אחר-הצהריים. אחרי שנודע כי הנער בלאל נפח את נשמתו, תכנן המימשל הצבאי באיוור גינן לערוך את הלווייתו בשעות הלילה, כדי שלא לאפשר התפרעות נוספת. כאשר נודע הדבר לאנשי קבאטיה הם נהרו ל-בית-החולים בגינן. התפרצו לחדרי-המ-תים, נטלו את גופתו של בלאל עוד לפני שנותחה בניית-השלאחר-המוות שנועד לקבוע את סיבת המוות. בשעות אחר-הצהריים הם ערכו לנער מסע-הלווייה ספונטאני בחוצות קבאטיה.
מקום להניח לתושבים הנוצעים לקבור את הנער בשקט, ללא נוכחות כוחות צה"ל, עשה המושל הצבאי שגיא פאטאליה. נז-עם על שתושבי קבאטיה חטפו את גוויית הנער, הוא קרא אליו את ראש-עיריית קבאטיה, השמיע באוזניו אימים. „המוש-ל אמר לי: „עכשיו תראו מה נעשה לכם!” טען ראש-העיר באוזני כתב העולם הזה. ואומנם, המושל הורה לכוח שמגה כ-200 חיילים להיכנס לעיירה על-מנת לפ-קח על מסע-ההלווייה של ההרוג הרא-שון באותו יום. נוכחות החיילים המוג-רת שילהבה את הרוחות, ונתנה את ה-אות לתחילתה של התפרצות-יצרים חד-שה. נראה כי היתה זו פרובוקציה מכור-נת. שוב החלו תדושי אבנים וחרפות כלפי את זעמם תוך יידוי אבנים וחרפות כלפי החיילים. קבוצה של שאבאב הציתה את הצרונט של אחד הגיפים שחנו בסימטה צדדית. נראה כי היתה זו עללה מספקת לפתיחה נוספת ביריות ללא אבחנה. סיפר אחמד חממה, אחד מבניה של פאטמה שנפגעה בגבה מיריות החיילים

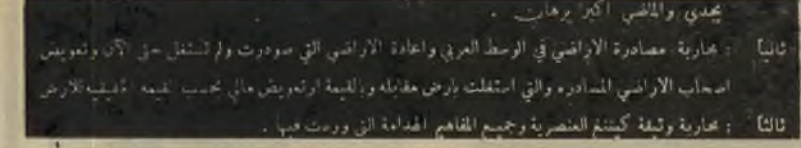
העם

למחרת הבחירות

הרכבת הפנימית והרכבת החיצונית של ישראל
עומדות להתנשף בתאונה הרתיאסון

שבוע לפני הבחירות לכנסת התשיעית עמדה לפני המדינה חוות קשה. ענייני-הפנים וענייני-החוץ של ישראל דמו לשתי רכבות הדוהרות זו לקראת זו, לקראת התנגשות בלתי-נימנעת. במישור הפנימי התגבשה השבוע יותר ויותר האפשרות כי למחרת הבחירות תקום „ממשלת-ליכוד-לאומי” — קואלי-ציה של המערך והליכוד. בשביל שימנעון פרס זהו המוצא הנוח מן הסבך שאלינו נכ-לעה מיפלתנו. זוהי גם הגשמתו של הלום יש של פרס: להפוך מנהיג לאומי מוכר ומקובל על הכל (ראה מינונת). במישור החיצוני התגבשה באותה שעה התוכנית האמריקאית להסדר ישראלי-ערבי. האמריקאים לא טרחו אפילו להמ-יץ תוך בפרסומה עד אחרי הבחירות ביש-ראל. הם הדליפו, השבוע, כי לא יהיה מנוס מ„תוכנית-שלום” אמריקאית, מפני

שפה הערבית, למען הבוחרים הערביים. הוא כולל שמונה נקודות, וביניהן:
● סעיף 2: „נילחם נגד הפקעת אד-מות במיגור הערבי, ובעד החזרת האדמות שכבר הופקעו...”
המועמד החמישי של ד"ש וראש מטה הבחירות האחראי לכרוז זה, הוא האלוף (מיל.) מאיר זורע. זורע היה, עד לפני כמה שבועות, ראש מינהל מקרקעי יש-ראל. בתפקיד זה היה אלוף הפקעת ה-אדמות הערביות. תוכניתו להפקיע אדמות נרחבות נוספות בגליל גרמה ל„יום ה-אדמה”, שבו נהרגו חצי-הריטר ערבים. זורע הוא אחד מראשי מחנה ארץ-יש-ראל השלמה. עוד בהיותו פקיד המדינה, הופיע באורח הפגנתי בכנסים למען סיפוח השטחים*
● סעיף 5: „לבטל את המחלוקת ה-ערבית כל מישורי הממשלה...”
מועמד בולט אחד של ד"ש בעשיריה הראשונה הוא שמואל טולידנו, מי שהיה עד לא מכבר יועץ ראש-הממשלה לעניי-נים הערביים — האיש שריכוז בידיו את הניהול וההנהיגה של כל המחלוקת ה-ערבית במישור-הממשלה. יותר מכל אדם אחר במדינה, אחראי טולידנו אישית למצבם של ערביי ישראל.
עובדות אלה ידועות לכל ערבי במ-דינה. מפליאה רק חוצפתם של אנשי ד"ש, שניסחו כרוז זה.

מחמד חממה, ראש העיר בקבאטיה, מורה על פתח ביתה של פאטמה חממדי, שנהרגה ליד פתח ביתה אשר בקבאטיה, מיריה בגבה.

כרוז ד"ש נגד הפקעות האדמה
ד"ש בפנים, זורע בחוץ!

חוצפה זו לא נותרה ללא עונש. כאשר הופיע המועמד השני של ד"ש, האלוף (מיל.) מאיר עמית בנצרת, והודיע שהוא מוכן להשיב בטלפון לכל הפונה אליו, אירעה תקלה. בעל-הבית הערבי ניתק את החשמל, והאלוף-במילואים נאלץ לש-בת בחושך, להמתין לשיחות שלא באו.
מדך היושר. מועמדת רצינית נוספת ל„פרס המצח הנחושה” היא מודעה של ד"ש לציבור העיברי. היא הופיעה בי-דיעות אחרונות ביום ה-5 במאי, וגשאה את הכותרת „איך נבריא את יחסי-העבו-ד?”
מודעה זו התחלקה לשני חלקים: רשי-מה של יעדים „לנו יש דרך חדשה” ורשימה של דרכי-ביצוע („איך נבצע את התוכנית?”)
ברשימת היעדים מופיעה מטרה מקור-רית: „הורדת האינפלציה ל-15%”. זוהי מטרה רצונית טובה, והיא אמורה במייר-חד מפני שבעלי-התוכנית טרחו לנקוב אחוז מסויים.
רוב הקוראים הסתפקו, בוודאי, בקריאת היעדים. מי שטרח להמשיך בקריאה, ציפה — בסקרנות מוצדקת — להיוודע כיצד מתכוונים מומחי ד"ש להשיג את היעד-שגדולי הכלכלנים נכשלו בהשגתו.

ישראל אינה מסוגלת להגיש תוכנית רצינית משלה. וכדי לרמוז לישראל ש-הפעם זה רציני, פורסם לראשונה שיש-ראל אינה כלולה ברשימת הממשלה הא-מריקאית. המפרטת את המדינות המועד-פות למכירת נשק. המשמעות: ישראל תצטרך לקבל אישור נפרד על כל רכי-ש-נשק, והדבר פותח פתח ללחצים בל-תייפוסקים, נוסף על הלחצים הקיימים. ממשלת המערך-ליכוד לא תוכל לשרטט אף מפה של החזרת מילימטר אחד של שטח כיבוש מוחזק. עצם הרכבה גזול עליה קיפאון מוחלט. היא תצטרך להת-נגד בתוקף לכל תזווה מדינית, להחזיק באיבה כל יומת-שלום.
אותה שעה יגברו לחצי של הממשלה האמריקאית, שתוצה להגיע להסדר אשר יבטיח את האינטרסים האמריקאיים במ-רב. כפי שרמו הנשיא גימי קארטר, הסי-דר כזה יכלול את נסיגת ישראל אל גבול-לח יוני 1967, עם שינויים קלים, והקמת דבר הקרוי „מולדת לפלסטינים”.
עוד לפני יום-הבחירות, נראה כי ישראל צועדת עתה לקראת המשבר החמור ביותר בתולדותיה.

הבחירות

פרס המצח הנחושה

שתי תופעות סימנו את הבחירות לכנסת

ותשיעית: פמי פלאטו וד"ש
בכל מערכת-בחירות יש תופעה אחת או שתיים, המסמלות את המערכה כולה. במערכת הבחירות לכנסת התשיעית, ש-תסתיים בשבוע הבא, יש שתי תופעות כאלה: המיפלגה החדשה הקרויה ד"ש, והרשימה של שמואל פלאטו—שרון. עם כל ההבדלים ביניהן, מאחדת אותן האמונה כי כוחו הכספי ניתן לרכוש מעמד פוליטי ויצוג פרלמנטרי. מאחדת אותן גם האמונה הצניית כי האזרח מטומטם. אולם בעוד שהצניות של פלאטו היא כימעט נאיבית, ויש לה חן של מזמזיזת ילדותית, הרי הצניות של מנהיגי ד"ש היא מתוחכמת ומתחחסרת. מול החוצפה הגלווית של פלאטו, מציגה ד"ש עונית-עמית בחושך. אילו היה מוענק בי-תום הבחירות „פרס המצח הנחושה”, הוא היה מגיע בלי ספק לכרוז שהוציאה ד"ש בי-

הפירוט: „האינפלציה תיבלם ותעמוד על שיעור של 15% כבר ב-1978.” סוף פסק. זוהי התוכנית.
בהשוואה לעזות-מצח זו, סמי פלאטו הוא מלך היושר, התבונה והרצינות.

מעשה בשכם

טקטיקת-התשה מנעה בעד אנשי הרב כהנא להיכנס לשכם

„אצים! תתביישו! מכים ילדים!” וע-קות-המחאה התערבכו בחבטות הגופות הנגררים, ובשאתן השתוללותם של קומץ תלמידי-הישיבה שנגררו בכוח אל שילי הכביש, לעיניהם הנדהמות של הנהגים (המשך בעמוד 28)
* השבוע נפוצה הבדיחה הבאה: „איך יודעים שד"ש תקבל רק ארבע מנדאטים? פשוט מאד: זה כתוב במידדש בראשית רבה. שם מצוי הפסוק, „ד"ש בפנים זורע בחוץ”, זורע הוא המועמד החמישי של ד"ש. הדבר נאמר על מעשיו של אונן בן-יהודה.

מכונית זו ניצבה במרכז העיירה קבאטיה בעת שנערכה בה הלווייתו של הנער בלאל כדו-יורובה, שוררו בידי חיילי צה"ל לעבר במכונית מעינה שני ירי ללא אבחנה.

התכונות המרוססת

אבירוב. המכונית מנוקבת ככברה במאות השבאב, שהתפרע בהלווייה הפגיעה גירסת אנשי קבאטיה שונה מהגירסה הצבאית.
לדבריהם לא היה זה נהג המיכלית ה-צבאית שירה לעברם. החייל שבמיכלית ירה אומנם יריות אזהרה באוויר. לשמע יריות אלה התפזרו הנערים שהצטופפו ליד המחסום. תוך דקות מיספר הגיע למקום משמר צה"ל שהדי יריות הגיעו לאוזני חייליו. חיילים אלה זינקו מייד לעבר ה-מחסום ופינו אותו, איפשרו למיכלית ל-המשיך בדרכה. אולם הם עצמם לא הסי-תלקו מהמקום.
החיילים עלו על ריככם. בני הנוער ש-הסתתרו יצאו שוב ממחבואיהם, ואו, כפי שהם טוענים, נתקף לפתע אחד החיילים בפאטיה. הוא ניצב בקצה הסימטא, החל יורה באש אוטומטית לעבר הנערים ש-בקצה השני שלה. לא נשקפה לו כל סכנה. הנערים היו במרחק של 200 מטר ממנו ואפילו אם ירו בו אבנים הם לא יכ-לו להגיע אליו ולסכנו.
סיפר מחמד קאמל, תלמיד בן 26 מ-קבאטיה, חברו הטוב של בלאל אבירוב: